

Dar vântului, poate, îi
sunt doar o pradă,
Că și drumul spre casă
n-are urme de pași...
Doar îngerii mi face
potecă-n zăpadă
Și bate din aripi, nin-
soarea să cadă,
Să sperie în urmă
rămași... VIII

Se-aude cum respiră, în valuri ce se sparg, La malul mării, noaptea, cu spaimetele-i din larg, De parcă din adâncuri un monstru fără chip A eșuat, strivindu-mi	Se-aude cum respiră, în valuri ce se sparg, La malul mării, noaptea, cu spaimetele-i din larg, De parcă din adâncuri un monstru fără chip A eșuat, strivindu-mi
--	--

Se-aude cum respiră, în valuri ce se sparg, La malul mării, noaptea, cu spaimetele-i din larg, De parcă din adâncuri un monstru fără chip A eșuat, strivindu-mi	Se-aude cum respiră, în valuri ce se sparg, La malul mării, noaptea, cu spaimetele-i din larg, De parcă din adâncuri un monstru fără chip A eșuat, strivindu-mi
--	--

V*ECERNIE*
POEZIE
EUGEN SEREA